

BÜYÜKLERİMİZE ATILAN ÇELMELER

Ahmet Sipahiođlu

Eski, komik ve yenilikçi bir şey olarak Türkiye'de mizah. Mizah bizde neden ciddi bir iştir? Komedinin altında gözükten trajedilerimiz.

Düşen adama gülünür!.. Neden mi? Çünkü o artık bir ölüdür. Henri Bergson'a göre ironinin, gülünçlüğün kaynağında esasında canlı, hareketli olanın birden yıkılması, yere kapaklanması ve yerle bütünleşip maddeleşerek "ölmesi" yatar. "Ölüm" tabii burada mecazi anlamdadır. Bizler çok önemsenen bir şeyin ansızın cansızlaşmasına, mekanikleşmesine ve atıl kalmasına güleriz. Artık zamanını doldurmuştur "O"... Yok, olup gitmeye, tarihe karışmaya adaydır. Hatta çoktan ölmüştür de öldüğünden haberi bile yoktur. Saygıdeğer hanımefendi ya da beyefendilere bazı hınzırlar beklenmedik zamanda zekice çelme takar, onlar da tökezlenip burun üzeri yere kapaklanıverirler. Biz de tabii çok güleriz bu manzaraya! Bu bağlamda "düşen" bir sistem, ideoloji, iktidar, hâkim zihniyet, ahlâki normlar gibi bir sürü başka şeydir aslında. Bizim çok eskilerden gelen fıkralarımız, Karagözümüz, Orta Oyunumuz, öykü, roman ve sinemamız ve tüm bunların TV ve internetteki uzantıları, o kendilerini çok önemseyen, burunları Kaf dağındaki iktidar sahiplerine atılmış sıkı birer çelmedir doğal olarak...